

„Minden egyes nő szívében
ott él egy Lydia.”
– Abbi Glines, bestsellerszerző

Dirty

húzós

fine
selection

KYLIE SCOTT

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

KYLIE SCOTT

Dirty

h ú z ó s

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

*Astridnak, az én négylábú legjobb
barátnőmnek, aki már nem élhette meg,
hogy befejezzem ezt a könyvet. Rémes bestia
és csodálatos jószág volt. Nála jobb kutyát
igazán nem is kívánhattam volna.*

1. FEJEZET

BASSZA MEG!

Elszörnyedve, leesett állal meredtem a mobilomra. A francba, ezek ketten aztán nem fogták vissza magukat! Olyan hevesen smároltak, hogy össze-összekoccantak a fogaik, miközben mindketten a lehető legmélyebbre dugták le a nyelvüket a másik torkán. A hezitálás vagy a bizonytalanság legcsekélyebb jele nélkül préselték-dörgölték egymáshoz a testüket. A felvétel szöge és a megvilágítása pocsek volt ugyan, de azért még így is bőven elég megfelelőnek bizonyult ahhoz, hogy tisztán kivehessem a pornónak is beillő jelenet lényegét, pechemre.

Egyszerűen nem bírtam elhinni, hogy tényleg ez történik. Fogalmam se volt, hogy most mégis mi a jó fenét csináljak.

A folyosóról hangok szűrődtek be a szobába: élénk csevegés, harsogó nevetés, a vidámság jellegzetes zajai. Alapvetően ez az, amire az ember az élete nagy napján számít. A házi pornó a mobilom képernyőjén... hát, az nem annyira. Látni sem akartam a felvételt, ugyanakkor nem bírtam levenni róla a szemem. Bárki is küldte el ezt nekem, elővigyázatosan letiltotta a számát. De csakis egy céllal küldhette.

A francba!

Egek, abból, ahogy ezek egymáshoz értek, nyilvánvaló volt, milyen behatóan ismerik egymás testét, és ebbe a látványba, ebbe a tudatba majdnem belehaltam. Felfordult a gyomrom, epe marta a torokomat. Elegem lett. Nagyot nyeltem, és lehajítottam a mobilt a vadonatúj, extra nagy ágyra. A felvétel még mindig ment a képernyőn, ami úgy hevert a szétszórt rózsaszirmok között, mint valami perverz vicc. Inkább a falhoz kellett volna vágnom. Aztán még rá is kellett volna taposnom, vagy mit tudom én.

Chris azt mondta, hogy ő meg a tanúja, Paul, csak együtt fognak lógni, lazulnak egy kicsit: legurítanak néhány italt és elcsevegnek a régi szép időről. Azt tutira nem említette, hogy pettingelnek is egy jót, mert arra biztosan emlékeztem volna, bármennyire lefoglalt is az esküvőszervezés.

Könnybe lábadt a szemem, fojtogatott a sírás. Ezeknek végig viszonyuk volt a hátam mögött? És ha igen, akkor mégis hogy lehettem ekkora idióta? A törzsemre kulcsoltam a karomat, szorosan átkarolva magam, és teljes erőmmel azon igyekeztem, hogy megőrizzem a hidegvéremet.

Nem igazán jött be. Sőt, egyáltalán nem.

Az volt a legszarabb az egészben, hogy most, így jobban belegondolva, már nem tagadhattam le az intő jeleket, amik kezdettől fogva megvoltak. Chris libidóját sosem lehetett volna tombolónak nevezni. A széleseben szárba szökkenő románcunk sok közös vacsorázása és egyéb randija alatt persze rengetegszer fogtuk egymás kezét, és bőven eleget csókolóztunk is. De konkrétan a szex terén szinte soha semmi nem történt köztünk. Chrisnek mindig akadt valami kifogása: a családja mélyen vallásos, úgyhogy tartanunk kellene magunkat a hagyományokhoz, és kivárni a nászéjszakát, mert minél tovább

ellenállunk a kísértésnek, csak még különlegesebb lesz, amikor végre megtörténik a nagy esemény, és a többi, blablabla. Az adott pillanatban mindig érthetőnek tűntek az indokai. Az a lehetőség, hogy a pasim talán egyszerűen csak nem izgul a csajokra, egyetlenegyszer se fordult meg a fejemben. Hiszen minden más szempontból a létező legtökéletesebb pár volt nekem.

Habár, mint most kiderült, mégsem, rohadtul nem. Mivel ennek a videónak a tanúsága szerint az idahói Coeur d'Alene városának aranyifjúja kihasznált engem: csakis arra kellettem neki, hogy heterónak tetteesse magát, és ezek szerint életünk hátralévő részére se szánt nekem többet ennél az álcafeleség szerepnél.

Egy világ dőlt össze bennem. Nem is tudtam volna megmondani, mi fáj jobban: az, hogy megszakadt a szívem, vagy hogy odalett minden reményem és álmom. A lényeg az, hogy mindenem fáj, de komolyan. Még soha életemben nem éreztem ehhez fogható kínt. Iszonyatos volt, szinte elviselhetetlen.

A folyosóról beszűrődő zajok egyre közelebből jöttek, a mobiltól hallatszódó kéjes nyögdecseles pedig egyre hangosabb lett. Amennyire hidegen hagyta Christ az én vaginám, a felvétel ékezen bizonyította, hogy az esküvői tanúja hímtagja bezzeg nagyon is izgalomba hozta. A rohadékok! És én még azt képzeltem, hogy végre-valahára sikerült otthonra találnom. Hogy lehettem ennyire hülye?!

Baromira szó se lehetett róla, hogy kimenjek oda, szembenézzek azzal a sok emberrel, és tudassam velük, mennyire hülye voltam. Milyen totálisan hagytam magam rászedni, kijátszani. Legalábbis most még nem álltam készen erre, az biztos. Előbb még esélyt kellett adnom az agyamnak, hogy egyáltalán felfoghassa, mennyire elárult Chris, milyen irtózatosan kicseszett velem.

Bumm, bumm, bumm! – dörömbölt egy ököl a hálószoza ajtaján. Összerezentem, a szemem úgy elkerekedett, hogy az szinte már fáj.

– Lydia, itt az idő! – kiáltott be Chris apja a szobába.

Na nem... Ez most tényleg nem hiányzott a hátam közepére se. Muszáj volt lelépnem.

Eszeveszett pánik fogott el, és futásnak eredtem. Nem könnyű ám úgy rohanni, hogy az ember lánya nagyon nincs formában, ráadásul menyasszonyi ruhát visel, de nekem sikerült. Basszus, egyenesen száguldottam. Lenyűgöző, mire képes a sokkos kiakadás.

Kirohantam az üvegajtón a teraszra. Lélekszakadva átfutottam a gondosan nyírt gyepen, túsarkam minden egyes kapkodó lépésnél belesüppedt a puha talajba. A halk aláfestő zene és a násznép beszélgetésének háttérzaja betöltötte a levegőt. A vendégek a ház előtt gyülekezve várták a szertartás kezdetét, miközben koktélozgattak és étvágygerjesztő falatkákat eszegettek. Így hát nem volt más választásom, mint a hátsó kerten át menekülni, letarolva a tujákat és letaposva a virágágyásokat. Egy rózsabokor tövisi beleakadtak a harisnyámba, fájdalmasan összekarcolták a lábamat. Nem törődtem vele. Nem volt vesztegetni való időm. Az egyik fa mögött ugyanis egy komposztáló láda rejtőzött, és a jelen célomnak tökéletesen megfelelően pontosan a majdnem két méter magas kerítés mellett helyezkedett el, ami elválasztotta ezt a telket a szomszédostól.

Igen, ez az. Szuper! Az édes szabadság.

Hadd magyarázkodjon csak mindenkinek Chris, hogy miért szökött el a menyasszonya. Vagy még jobb: magyarázza csak meg a történeteket Paul, az a szemét, álnok, vőlegény-elcsábító rohadék.

Hála a jó égnek, hogy végül nem a földig érő menyasszonyi ruhát választottam, amibe anyám megpróbált belepréselni. Ez a vádlimig lógó hossz is épp elég problémásnak bizonyult a futáshoz, pláne

a rengeteg tüll alsószoknyával. Felhúztam a sok anyagot, és különösebb nehézség nélkül fölmásztam a csípőmíg érő ládára. Vészesen megingott, ahogy fölálltam rajta. Önkéntelenül felsikkantottam, aggasztóan élesen. Belekapaszkodtam a durva fakerítésbe, olyan erősen szorongattam, hogy elfehéredtek az ujjaim.

Általában nem igazán szoktam imádkozni. De most igencsak reménykedtem benne, hogy a Nagyfőnök csak nem hagy leesni innen és összetörni magam. Sőt egész biztosra vettem, hogy ma nem szívat tovább. Ha a vén kaporszakállú igazán, komolyan szükségét érezte, hogy újabb csapást mérjen rám, az tutira várhatott. Ma már így is bőven eleget szenvedtem.

Jó mélyeket lélegeztem, kihúztam magam, stabilan álltam a lábamon. Biztattam magam, hogy menni fog ez nekem, képes vagyok rá. A kerítés túloldalán egy kis, csendes ház állt: a szöges ellentéte a túl nagy és túl csicsás, ünneptől zajos minikastélynak, amiben Chrisszel éltünk.

Tökéletes menedéknek tűnt.

A francia manikűrömet máris szarrá kapartam, de sebj. Fölkapaszkodtam a kerítésre: addig ficáncoltam-húzódzkodtam, amíg a csípőm elég magasra nem került ahhoz, hogy átlendíthessem az egyik lábamat a fán. A pozíció miatt a lágyékomra nehezedő nyomás nem volt kellemes. Megesküdtem volna, hogy hallom a vaginám tiltakozó jajveszékelését, amiért ilyen szenvedésnek teszem ki. És mivel egy szép napon szerettem volna gyereket szülni, muszáj volt lemásynom innen... de sürgősen. Ahogy lehajoltam, a kerítésen egyensúlyozva a felsőtestemet, a palánk fájdalmasan belemélyedt a hasamba. Verítékcseppek gördültek le az arcomon, nyilván árkokat vájva a legalább egy centi vastag vakolatba a bőrömön. (A sminkest, aki így kimeszelte a képemet, Chris anyukája ajánlotta.)

– Lydia néni? – szólalt meg kérdőn egy cérnavekony, halk hangocska. – Te meg mit csinálsz?

Meglepetten felsikkantottam. Szerencsére nem volt elég levegő a tüdőmben ahhoz, hogy rendesen, teli torokból sikoltsak. Egy kislány állt a kerítés tövében, barna szeme kíváncsian kerekedett el.

– Mary! Nahát, szia! – villantottam rá sugárzó műmosolyt. – Jól megleptél.

– Miért másztál föl a kerítésre? – Ide-oda suhogtatta fehér szatén koszorúslányruhájának bő szoknyáját.

– Ööö, izé...

– Játékból?

– Hát, tudod...

– Ha játszol, én is bezállhatok?

– Igen, játszom! – vigyorogtam rá erőltetetten. – Úgy bizony, Chris bácsikáddal éppen bújócskát játszunk. – Felderült az arca. – De nem tettem hozzá sietve –, te sajna nem játszatsz velünk. Bocsi.

Marynek lelohadt a mosolya.

– Miért nem?

Ez a baj a kisgyerekekkel: túl sokat faggatóznak.

– Mert ez meglepi – magyaráztam. – Nagyon nagy meglepi.

– Chris bácsi nem is tudja, hogy játszotok?

– Bizony ám, nem tudja, és épp ez a lényeg. Ezért meg is kell ígérned nekem, hogy nem árulod el senkinek, hol láttál engem. Rendben?

– De akkor honnan fogja tudni Chris bácsi, hogy meg kell keresnie téged?

– Hát, igen, jó kérdés... Figyelj, Chris bácsikád nagyon okos, se perc alatt rá fog jönni, mi a helyzet. – Pláne, mert otthagytam az ágyon a mobilomat, amin még mindig ment a megcsalós amatőr

pornó. Nem igazán volt büntudatom, amiért nem kezeltem diszkrétebben a kényes titkot, figyelembe véve a helyzetet, amibe az a hűtlen rohadék hozott. – Úgyhogy tényleg nem szabad elárulnod senkinek, hogy láttál engem itt. Érted?

Mary jó néhány másodpercig lebámult szatécipellőjének máris összekaristoltt orrára. Sejtettem, hogy az anyjának nem lesz az ínyére ez a tökéletlenség.

– Utálom, mikor a tesóm beárulja a búvóhelyemet – mondta végül.

– Hát, igen, az nagyon idegesítő, ugye? – Megcsúszott a lábam a palánkon, és kiszaladt a számon egy káromkodás, amiről azt hittem, hogy sikerült halkán motyogva megtartanom magamnak.

Mary azonban meghallotta, és rózsaszín kis ajka tökéletes O-vá kerekedett.

– Nem szabad így beszélni! Anyuci azt mondja, csúnya dolog.

– Igazad van, igazad van – helyesletem gyorsan. – Nem szép ilyeneket mondani, bocsánatot kérek.

Megkönnyebbülten aprót sóhajtott.

– Semmi baj. Anyuci azt mondja, hogy te nem kaptál rendes nevelést, és ezért nekünk muszáj veled meg... megen... megendeg... – Bosszúsan ráncolta kis homlokát.

– Megengedőnek lenni?

– Igen – vigyorgott. – Te tényleg istállóban nőttél föl? Szerintem az nagyon szuper lehet!

Na, tessék! Ez a következménye annak, ha hagyjuk, hogy gögös, gazdag libák befolyásolják a fiatalokat. Chris nővére úgy fennhordta az orrát, hogy alaposan ráfért volna egy jó nagy pofára esés. Ez az egész nyamvadt családra igaz, ha már itt tartunk.

– Nem, édesem – válaszoltam. – Nem istállóban nőttem föl. De lefogadom, hogy anyukád is élvezné: igazán otthonosan érezné magát a tehenek között.

– Mú! – kacagott Mary csilingelő hangon.

– Aha, pontosan. Na, de most már jobb lesz, ha visszamész a házba. És ne feledd: senkinek se szólhatsz arról, hogy láttál! – Az ujjaimat rebegetve integettem neki, miközben igyekeztem kicsit kényelmesebben elhelyezkedni a kerítés tetején, anélkül, hogy leesnék róla. Na, persze, mintha ez egyáltalán lehetséges lett volna...

– Megígérem! Szia!

– Szia.

A kislány elszaladt a kertben, és hamar eltűnt szem elől. Na, végre, így most már lekecmereggettem erről a rohadt kerítésről. Tudtam, akárhogy is próbálkozom, ez fájdalmas lesz. Tuti biztos. Úgy nyújtózkodtam-erőlködtem, hogy a combom és lábszáram izmai szinte visítva tiltakoztak. Bárcsak elmentem volna Chrisszel az edzőterembe, valahányszor csak fölvetette! Hát, mindegy, most már késő bánat. Lassan behajlítottam a lábamat, és átküszködtem magam a kerítés túloldalára. Szálkák akadtak a ruhámba, szálakat húztak ki az anyagból, tépték-szaggatták a finom, drága selymet. Ahogy lecsúsztam a másik oldalon, egy gyötrelmes pillanatra a lábammal a levegőben kalimpálva lógtam, miközben a durva fa brutálisan fölhasította a tenyeremet, az izmaim pedig elviselhetetlenül megfeszültek. Aztán lerántott a gravitáció.

Nagy erővel puffantam a földre. Pizkosul fáj.

Ennyit a húsosság előnyeiről. Az extra kipárnázásom a legkevésbé sem tompította a becsapódást. A hátamra fordultam, és úgy ziháltam a magas fűben heverve, mint egy láncdohányos, aki napi egy

dobozzal elfüstöl. Nem érzékelttem semmi mást, csak a fájdalmat. Már-már azt hittem, hogy itt fogok meghalni. Tulajdonképpen nem volt ez olyan rossz halálhely, ennél rusnyább környezetben is kilehelhettem volna a lelkem.

– Lydia, idekint vagy? – kiáltotta valaki a kerítés túloldaláról. Betsy volt az, az ingatlanügynökség recepciósja. – Liddy?

Utálom, ha így szólítanak. Gyűlölöm. És ezt ez a hülye liba pontosan tudta.

Nem válaszoltam, továbbra is csak hevertem a fűben, izzadva és zihálva (persze a lehető leghalkabban). Tudtam, hogy Betsy semmiképp nem láthat meg, hacsak ő maga is át nem mászik a kerítésen. Márpedig az igencsak valószínűtlen volt. Úgy ismertem Betsyt, mint aki semmivel se sportosabb nálam. Egyelőre biztonságban érezhettem magam. Egy báránnyelű úszott át az égen, néhány pillanatra megtörve az ég makulátlan kékségét. Tökéletes volt az idő egy júniusi esküvőhöz. Komolyan, kívánni sem lehetett volna szebbet.

Betsy hangja eltávolodott. Ideje volt megmozdulnom.

Irtó lassan kecmeregtem talpra, minden porcikám sajgott. Hallottam, hogy a háznál szólongatnak, hangok sokasága kiáltozta a nevet. Egyre élesebben kicsendült a hangjukból a pánik. Én meg közben itt álltam, egy szál szakadt menyasszonyi ruhában: nem volt nálam se pénz, se hitelkártya, se mobil, se semmi. Kénytelen voltam elismerni, hogy a menekülési tervem egy kissé tökéletlen. De legalább átjutottam a kerítésen.

A szomszéd udvara valóságos dzsungel volt, teljesen elburjánzott, és szabadon benőtte a gaz. Még szerencse – különben tutira eltörttem volna valamimet, amikor lezuhantam a földre. A helyes, földszintes, szürke ház óriási, vén fenyők gyűrűjében állt. Nagyon bájos

volt. Pontosan az efféle helyek miatt lettem ingatlanügynök. Hogy lehetőségem nyíljon segíteni a klienseimnek csodálatos otthont találni életük hátralévő részére. Olyan helyet, ahol fölnevelhetik a gyerekeiket, összebarátkozhatnak a szomszédjaikkal, és közös kerti sütéseket csaphatnak, meg utcabálokat rendezhetnek. Ahelyett, hogy föl-alá rángatnák a szerencsétlen porontyukat az egész országban, a következő nagy lehetőség után kajtatva, egyik lerobbant, vékony falú albérletből a másikba költözködve.

Ám pechemre ahelyett, hogy egyedi családi házaknak találtam volna tökéletes új lakókat, sorra adtam el a lelketlen egyenapartmanokat, és olyan ingatlanokra dumáltam rá az ügynökség kuncsaftjait, amiket igazából egyáltalán nem engedhettek meg maguknak. Iszonyú naiv voltam, amikor erre a pályára léptem. Nem kifejezés, hogy ez az ipar könnyörtelenül számító.

De a jelenlegi helyzetemben nem értem rá ezen merengeni-kese-regni.

A tóparti Sanders Beach elég csöndes környék volt, és tudtam, már nem sok lehet hátra, míg az egész násznép a keresésemre indul. Biztosra vettem, hogy ha kimegyek az utcára, akkor seperc alatt megtalálnak. Vagyis gyalog nem menekülhettem. Muszáj volt itt meghúznom, kifújnom és összeszednem magam. Ki kellett várnom, hogy a videó lebuktassa Christ, azt a hűtlen, hazug disznót, és aztán... Hát, nagyon reméltem, hogy addigra sikerül kisütnöm valamiféle tervet.

Szóval alaposabban szemügyre vettem a földszintes kis házat és megállapítottam, hogy ami a legjobban tetszik rajta, az a hátsó felén tárva-nyitva hagyott ablak.

Fölhúztam a szakadt szoknyámat, lerúgtam a még rajtam lévő fél pár túsarkúmat, és átgázoltam a magas fűvön. A házból nem

hallatszott ki zaj, ami azt jelezte volna, hogy valaki lenne odabent. Reméltem, hogy bárki is lakik itt, elment valahova, és elfelejtette bezárni az ablakot. Belestem rajta: egy kis fürdőszobára nyílt, minden vén és poros volt odabent. A házból továbbra se hallottam egyetlen árva neszt sem.

Birtokháborítás vagy lebukás? Nem volt valami nehéz döntés. Úgy éreztem magam, mint Hófehérke a törpék házánál vagy Juliska a boszorkány mézeskalács kunyhójánál. Nem éppen így képzeltem az esküvőm mesébe illő napját, az biztos, de akkor sem volt más hátra, mint előre. Elszántam magam: ha elkap a gonosz boszi, ám legyen. Elvárásolt édesség meg mérgezett alma ide vagy oda, úgysem bírt volna egykönnyen beszuszakolni engem a sütőbe vagy az üvegkoporsóba – tessék, talán mégiscsak jó valamire a dundiságom.

Az ablak nem volt magasan. A kerítésre való felmászás után ez már meg se kottyant, simán felkapaszkodtam a párkányra. Jöhetett a lemászás: benyúltam a fürdőszobába, a kád szélébe kapaszkodtam, a másik kezemmel pedig a padló felé nyújtóztam, hogy megtámaszkodjak. Minden remekül ment, egészen addig, amíg el nem jött az ideje, hogy átnyomjam a csípőmet az ablakon. A fakeret mélyen, fájdalmasan az oldalamba vágjt és megakadtam. Beszorultam.

– Francba! – motyogtam a lehető leghalkabban, biztos, ami biztos.

Az erőfeszítéstől fojtottan nyögve ficáncoltam-fészkelődtem, a lábam a levegőben kalimpált odakint. Hála az égnek, senki se volt a közelben, aki megláthatott volna. Makacsul hajtogattam magamnak, hogy képes vagyok erre, igenis menni fog. Elvégre mit számít ezen a ponton, ha még nagyobb kárt teszek a szoknyámban vagy a bőrömben? A nagy büdös semmit, azt! A kád peremét szorongatva még egy utolsót rántottam magamon, teljes erőből. A ruhám anyaga

tovább szakadt, és a húsos testem átpréselődött a kereten. A padlóra zuhantam. A szó szoros értelmében pofára estem, majd a többi részem is a földre puffant, és a zsírpárnáim sajna ezúttal sem fogták fel az ütést. Figyelembe véve, mekkora zajt csaptam, meglepett, hogy a szomszédok nem csődültek ide, a zsarukkal egyetemben.

– Jaj, istenem – suttoztam, és küszködve kapkodtam levegő után.

A fájdalمام és a megszégyenültségem szintje immáron hivatalosan is meghaladta a véstest, úgy bizony, jócskán átlépte az iszonyatos határát. El se tudtam hinni, hogy ekkora egy kibaszott slamasztikába keveredtem.

Lassan, óvatosan mély levegőt vettem az orromon keresztül, aztán szájon át szépen kifújtam. Oké, remek, sikerült. Úgy vettem le, hogy nem tört el egy bordám sem. Az orrom is épen megúszta a dolgot. Végigfuttattam a nyelvemet a szám belsején, kilazult fogakat keresve. Szerencsére egyet sem találtam. Nem esett komoly bajom. De akkor is úgy éreztem magam, mint aki kocsmai verekedésbe keveredett egy dühödt csürhével. Az arcom jobb fele kurvára lüktetett, és egy jó darabig csak hevertem a földön, sokkosan. Nem mertem megmozdulni, és nem is bírtam volna. A vén házban továbbra is csönd honolt. Egyedül voltam az épületben, hála a jó égnek. Egyedül lenni a legjobb, ezt most már megértettem.

Arra az esetre, ha valaki netán mégis felbukkant volna, nagy nehezen bemásztam a kádba, és elhúztam a zuhanyfüggönyt. Aztán gondosan elrendeztettem magam körül a selyem- és tüllszoknyáim szármalmas, szakadozott maradékait.

Ideje volt szembenéznem a tényekkel. Pontosabban: szembenéznem velük és elfogadnom őket. A párom valójában nem volt se a párom, se a legjobb barátom, hiába hittem annak. Vagyis búcsút

inhettem a boldog otthonnak, amit elképzelttem magamnak. Ami pedig az álomesküvőmet illeti... Az enyhe kifejezés, hogy totális katasztrófába fulladt.

De akárhogy is, találtam magamnak egy biztonságos búvóhelyet, ahol kivárhattam, amíg kicsit elcsitulnak a kedélyek. Hadd birkózzon csak meg Chris a káosszal, amit okozott! Nekem muszáj arra koncentrálnom, hogy összeszedjem magam.

Meleg könnycseppek gördültek le az arcomon. És még jó hosszú ideig nem apadtak el.

2. FEJEZET

DÜBÖRGŐ LÉPTEK térítettek magamhoz a merengésből. Meg nem tudtam volna mondani, mióta ücsörögtem a kádban a semmibe bámulva és azon agyalva, milyen katasztrofális fordulatot vett az életem. De bármennyi idő telt is el, a helyiséget még mindig napfény ragyogta be, úgyhogy nem járhatott nagyon későre.

A léptek egyre közeledtek. Aztán az illető bejött a fürdőszobába. Na, baszki! Megdermedtem, még levegőt venni se mertem. Hangos ásítás hallatszott, majd csontok ropogtatása. Aztán egy nagy férfikéz benyúlt az elhúzott zuhanyfüggöny mögé, és megnyitotta a csapot. Jéghideg vízszögár zúdult le rám. Olyan érzés volt, mintha milliányi aprócska kés vajt volna a bőrömbe. A fogamat csikorgattam, és föl-rántottam a vállamat egészen a fülemig, hiszen ezenkívül semmit se tehettem, hogy lelepleződés nélkül megvédjem magam a nem kívánatos hideg zuhanytól.

Ja, bizony! Csak ültem ott összekucorodva, és hallgattam, ahogy a pasas dob egy sárgát.

Király, már csak ez hiányzott! Ennél gázabb már nem is lehetett volna a helyzet.

Elvégre nem ugorhattam ki a kádból, hogy megzavarjam a pasit vizeles közben. És mégis mit mondhattam volna? Tudtam, hogy eből a szituból semmiképpen sem jöhetnek ki jól, ha lebukom, figyelembe véve a tagadhatatlan tényeket, miszerint:

1. Lényegében betörtem ennek a fickónak a házába.
2. Ráadásul egyből annyira otthon éreztem magam, hogy idegösszeroppanást kaptam a kádjában, mintha a saját fürdőszobámban lennék.

A normális emberek általában nem művelnek ilyesmit. Nekem nem volt priuszom, egészen mostanáig nem csináltam semmi különösebben extrém vagy érdekes dolgot. Mindenért csak és kizárólag az a rohadék Chris volt a felelős. Nem tehettem mást, kénytelen voltam kitartani és remélni a legjobbakat, abban bízva, hátha a fazonnak elég jó a humorérzéke ahhoz, hogy poénosnak találja majd ezt az egészet, amikor előbb-utóbb óhatatlanul észrevesz.

A víz már épp kezdett fölmelegedni, mikor a pasi lehúzta a vécét, így egyszerűen megint dermesztően hideg sugár zúdult rám a csapból. Pedig csupán másodpercekre voltam attól, hogy kinyissam a számat, és megszólaljak, tudatva vele a jelenlétemet, de a jéghideg víz keresztbe tett ennek a tervnek. Megint fagyos pengék hasogatták a bőrömet. Még rosszabb volt, mint az előbb. Úgy éreztem, szarrá fagyok. A fogamat csikorgatva igyekeztem magamba fojtani a fájdalmas, dühödt sikkantást.

Aztán a zuhanyfüggöny félresiklott.

– Baszki! – A férfi baromi magas, baromi meztelen és baromi meglepett volt. Botladozva hátralépett, fél kézzel nekitámaszkodott a mögötte lévő falnak, a szeme tágra nyílt, a tekintete dühödt volt. – Mi a bűdös franc?!

El kellett ismernem, hogy ez jogos kérdés.

Kinyitottam a számat, aztán becsuktam. Úgy tűnt, elhagyott a verbális kommunikáció képessége. A pasas és én néma csöndben bámultunk egymásra.

Habár a ruházata alapján ugyebár nem volt lehetőségem megítélni, még így, anyaszült meztelenül is tisztán látszott rajta, hogy maga a megtestesült laza menőség. Nagyjából velem egykorúnak tűnt vagy talán egy kicsit idősebbnek. A haja félhosszú és vörösseszőke volt, a szeme sötétkék, az arca szögletes, a felsőtteste szálkásan izmos és teoválasokkal teli, a dákója pedig jó nagy. Nem mintha direkt stírlöttem volna a szerszámát, csak éppen elég nehéz lenne figyelmen kívül hagyni egy csávó péniszét meg a golyóit, ha épp konkrétan a képmbe lógnak. Jobbra-balra hajtottam a fejem, igyekeztem másik – és kicsit kevésbé tökök – perspektívát találni. De bármilyen szögblól próbáltam is nézni, a látvány ugyanolyan sokkoló maradt. Nem volt más, csak ez a fasza fasz, ameddig a szem ellátott.

Ezen a ponton tudatosult bennem, hogy valószínűleg ideje lenne abba hagynom a vadítóan szexi vadidegen tökének bámulását. Ja, legfőbb ideje.

– Ööö, helló! – Olyan nyugalmat tettetve, amit valójában korántsem éreztem, fölemeltem a kezem, és elzártam a csapot. Így már sokkal jobb. A böszme nagy pénisze néhány pillanatra elterelte a figyelmem, de most már összekaptam magamat. Eljött az idő, hogy kidumáljam magam a bajból. – Üdv, szia!

– Te meg mi a szart keresel a házamban?! – kérdezte nyersen.

– Á, igen, jogos. Hát, izé... – A fülem mögé kanyarítottam a csöpögő, vállig erő szőke tincseimet. Nem mintha ezzel lényegesen javíthattam volna az összhatáson. A vastag sminkem meg a hosszú műszempillám mostanra valószínűleg úgy, ahogy volt, leázott az államig. – Én, ööö, szóval...

– Ki a franc vagy te egyáltalán?

– Lydia – közöltem vele erre a nevetem, alapvetően gondolkodás nélkül.

Válaszra sem méltatott. Helyes arca viszont kimondottan pipás kifejezést öltött. A tekintete izzott, és mintha még vörösesszőke tincsei is lángoltak volna a dühtől. Hát, jó, ezek szerint nem ment ilyen simán, hogy megismerkedjünk és rögtön haverkodni kezdjünk. Igazán nem róhattam ezt föl a pasikámnak. Ahogy magamnak sem azt, milyen nehéz volt az arcán tartanom a szemem. Az nem kifejezés, hogy igazi kinszenvedés volt. Lehet, hogy csak azért, mert már annyira rég nem láttam hímtagot, de ez a dákó szinte megbabonázott. Komolyan, megesküdtem volna, hogy varázsereje lehet. Elképesztően nagy és izgatóan mobilis volt: finoman ide-oda himbálózott, valahányszor csak a pasas megmozdult. Minden erőfeszitésem dacára nem bírtam magammal, és újra meg újra rávillant a tekintetem.

Az idegen végül megkönyörült rajtam, némileg enyhítve a szenvedésemet azzal, hogy lekapott egy törülközőt a közeli tartóról, és a dereka köré tekerte. Mi tagadás, nagyon szexisen festett ebben a hevenyészett miniszoknyában is. Nem minden férfinak állna jól az egy szál minitörcsi.

De most már tényleg nem húzhattam tovább a magyarázkodást.

– Khm, figyelj, először is, szeretnék bocsánatot kérni ezért az egészért. – Körbeintettem, rá, a fürdőszobára meg magamra, jelezve, mennyire sajnálok mindent ebben a bizarr szituban. – Ne haragudj, ha bármi kellemetlenséget okoztam azzal, hogy itt húztam meg magam.

Az égimeszelő továbbra se szólt semmit, csak fölém tornyosult csípőre tett kézzel. A karját csuklóig elborították a tetoválások. De azért

így is tisztán kivehetőek voltak a duzzadó izmai. Egyértelműen nem tűnt olyan alaknak, akivel érdemes packázni. Úgy nézett ki, mint aki egy szempillantás alatt össze tudna roppantani. A tetkóiból meg a kígyúrtságából ítélve lefogadtam volna, hogy modell vagy bandatag vagy kalóz vagy ilyesmi. Tutira vettem, hogy bármit is csinál igazából, az baromira szexis és nem kicsit veszélyes lehet.

Basszus! Tényleg másik házat kellett volna búvóhelynek választanom!

– Normál körülmények között nem szokásom ám idegenek otthonába betörni és a kádjukban elrejtőzni, meg minden – magyaráztam hebegve-habogva, szinte már érthetetlenül. – Úgyhogy tényleg nagyon sajnálom! De komolyan, nagyon-nagyon. Szörnyen, borzasztóan röstellem. Viszont meg kell, hogy mondjam, nagyon szép házad van.

– Miket zagyválsz?

– Na, persze, nem mintha ezért lennék itt, nyilván, bármilyen szép is... Csak, hát... Úgy értem... – Édes istenem, az agyam katasztrófa sújtotta terület lett! Mély levegőt vettem, aztán szép lassan kifújtam, mielőtt újra próbálkoztam. – Imádom ezeket a régimódi, egyszerű, de nagyszerű kis házakat, te nem? Annyira karakteresek!

A homlokát ráncolta.

– Te be vagy állva? Mi a francot toltál?

– Semmit!

– Nem vettél be semmilyen tablettát? Nem szívtál vagy szippantottál valamit?

– Nem, dehogyis, esküszöm!

– És nem is piáltál semmit?

– Nem nyúltam se droghoz, se alkoholhoz – erősködtem, ám a férfi arcán még mindig gyanakvás és düh ült. A borostája és karikás

szeme elárulta, hogy fáradt, ami nyilván csak még tovább fokozta a bosszúságát. Ezt igazán nem róhattam föl neki.

– Szóval, azt állítod, hogy tökéletesen józan vagy – mondta.

– Abszolút, színjózan.

Néhány pillanatig hallgatott.

– Most azt gondolod rólam, hogy totálisan őrült vagyok, igaz? – kérdeztem, bár a válasz napnál világosabban süített helyes arcáról.

– Hát, ja, alapvetően igen.

Jaj, istenem!

– Pedig nem vagyok az. Teljesen épeszű vagyok.

– Egészen biztos vagy ebben? – Kritikus pillantással nézett le rám, láthatóan a legkevésbé sem tettem rá jó benyomást. – Tudod, én aztán bőven elég furaságot láttam már életemben. Komolyan, el se hinnéd, milyen bizarr dolgokat. De meg kell mondjam, hogy ez... te, itt, így... ez mindent überel. Simán!

– Csúcs! – Ezek szerint valószínűleg nem úszhatom meg a sített. Úgy éreztem, plecsnit érdemelnék, annyira lenyűgöző azon képességem, hogy még egy olyan rémes helyzeten is képes legyek még tovább rontani, mint a mai.

– Hozzányúltál a cuccaimhoz? – vont kérdőre a macsó idegen. – Lenyúltad valamimet?

– Jó, bevallom, a kanapédat cselesen a dekoltázsomba rejtettem. Azt pedig el se hinnéd, hova dugtam el a tévédet!

Ismét vészesen szűrős szemmel meredt rám.

– Figyelj, szivi, szerintem nem ez a legmegfelelőbb pillanat arra, hogy nekiállj itt poénkodni nekem.

Francba.

– Bocs. Ne haragudj! Nem akartam pofátlan lenni. Minden jogod megvan ahhoz, hogy dühös legyél rám.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Az egyszer rohadtul biztos!

Bűnbánóan bólítottam.

– Ja. És nem, igazából nem nyúltam semmidhez sem.

A pasi továbbra is csak állt a kád előtt, és lebámult rám. A tekintetében kavargtak az érzelmek. Habár sehogy sem bírtam megfejteni, pontosan mik is lehetnek azok.

Ekkor váratlanul kibuggyant a szememből még egy könnycsepp, és legördült az arcomon. Mintha csak a korábbi bőgésemből visszamaradva direkt a közönségre várt volna, hogy feltűnjön. Basszus! Hogy lehetek ennyire száználmas? Szípoztam, és sietve letöröltem a könnycseppet a kézfejemmel.

– A rohadt életbe már! – motyogta a pasi.

– Tényleg nagyon sajnálom ezt az egészet! Az igazság az, hogy egyszerűen csak muszáj volt elbújnom valahol egy kis időre. Nem akartalak kiakasztani.

Felsőhajtott. Nem hangzott valami biztatón.

– Lydia?

– Igen? – Minden erőfeszítésem ellenére kissé remegett a hangom.

– Nézz rám!

Fölemeltem a fejem. A férfi még mindig bosszúnak és baromi barónak tűnt, miközben én továbbra is kész katasztrófa voltam.

– Vaughan vagyok – mutatkozott be.

– Örvendek.

Biccentett, és ismét csönd támadt.

Kidugta a nyelve hegyét, és a felső ajkát megnyalogatva a tárva-nyitva hagyott ablakra pillantott, aztán megint rám nézett. Ja, bizony, így jutottam be. Houdini hozzám képest béna amatőr.

– Mit keresel a házamban, Lydia? És az őszinte igazat akarom hallani.